

Arrest

nr. 106 699 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 maart 2009 en heeft zich op 24 februari 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 29 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 22 januari 2013.

1.3. Op 28 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.A. (...), bent een negentienjarige soennitische Afghaanse van Tadzjiekse origine. U bent geboren in Kaboel. In 1996 verhuisde u met uw familie naar het dorp Hussain Khan Khel in het district Nijrab in de provincie Kapisa omdat uw vader oorspronkelijk van dit dorp afkomstig is en jullie de taliban in Kaboel wilden ontvluchten. Jullie woonden daar tot jullie vertrek uit Afghanistan. U ging in Afghanistan naar school tot de zesde klas. U verblijft momenteel in België samen met uw moeder, H.Z. (...) (OV xxx) en uw broer, J.F. (...) (OV xxx). U geraakte van uw vader, J.R. (...), en uw broer J.F. (...), gescheiden toen jullie Pakistan verlieten om naar Europa te reizen. Sindsdien hebben jullie geen nieuws meer van hen vernomen.

Uw moeder, H.Z. (...) (OV xxx) diende in België reeds vier asielaanvragen in.

Op 1 december 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 43.302 van 12 mei 2010 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een gelijkaardige beslissing.

Op 6 augustus 2010 diende uw moeder een tweede asielaanvraag in. Omdat zij niet kwam opdagen voor het gehoor van 17 augustus 2010, werd zij geacht afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag en werd haar tweede asielaanvraag door DVZ afgesloten.

Op 21 oktober 2010 heeft uw moeder zich een derde keer vluchteling verklaard. Op 18 november 2011 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 73.874 van 24 januari 2012 bevestigde de RVV deze beslissing.

Vervolgens diende uw moeder nog een asielaanvraag in waarvan DVZ op 24 februari 2012 weigerde ze in overweging te nemen (13 quater).

U en uw moeder beroepen zich volledig op dezelfde problemen. Hieronder leest u het feitenrelaas dat ook in de beslissing die toegezonden werd aan uw moeder terug te vinden is:

'Jullie zijn Afghanistan ontvlucht omdat jullie vreesden dat jullie dertienjarige dochter Amina zou moeten huwen met commandant Temor. Indien jullie hier niet mee akkoord gingen, riskeerde uw oudste zoon te worden ingelijfd bij een gewapende beweging om jihad te voeren. Nadat jullie via een buurman over commandant Temor's plannen hadden gehoord, werd er een klacht ingediend bij de Afghaanse autoriteiten. Omdat zij jullie familie onvoldoende konden beschermen tegen de invloed en wil van commandant Temor heeft u uiteindelijk het land verlaten. U, uw echtgenoot en drie kinderen reisden op 13/02/2009 (24 dalwa 1387) naar Pakistan. Jullie gingen via Peshawar naar Islamabad, waar u en uw jongste kinderen aan boord van een vliegtuig gingen dat jullie naar Europa bracht. Uw echtgenoot en oudste zoon zouden op een later tijdstip naar Europa reizen. Sindsdien heeft u geen nieuws meer van hen. Op 16/03/2009 kwamen u en uw kinderen aan in België. De volgende dag diende u een asielaanvraag in.'

U legt zelf geen documenten voor die uw asielrelaas ondersteunen. U verwijst naar de documenten die uw moeder eerder voorlegde in het kader van haar asielaanvragen. Bij de eerste asielaanvraag legde uw moeder een studentenkaart van haar studies aan de universiteit en een bankkaart voor. Bij haar tweede asielaanvraag legde uw moeder een document van het dorpshoofd van Hassan Khel, twee schoolrapporten van een school in Kapisa, een internetartikel waarin Temor wordt genoemd, diverse artikels over de positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving en een attest van een psychotherapeut in België voor.

U vreest, evenals uw moeder, bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw door commandant Temor te worden vervolgd omdat jullie zijn huwelijksaanzoeken weigerden.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op identiek dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw moeder, H.Z. (...). Uw moeder diende vier asielaanvragen in waarvan twee weigeringsbeslissingen van het CGVS bevestigd werden in de arresten 43302 van 12 mei 2010 en 73874 van 24 januari 2012 van de RVV en waarvan één asielaanvraag door DVZ niet in overweging werd genomen (13 quater werd afgeleverd op 24 februari 2012). Bij haar tweede asielaanvraag daagde uw moeder niet op toen het gehoor bij het CGVS plaatsvond waardoor DVZ het dossier afsloot. Gezien de motieven van uw moeder niet aannemelijk werden bevonden, kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren of dat u

een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissingen in hoofde van uw moeder die in het kader van haar eerste en derde asielaanvraag werden genomen (zie hieronder).

U vindt de beslissingen die werden genomen door het CGVS, evenals de arresten die door de RVV werden opgemaakt, ook terug in het administratieve dossier.

Naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, werd besloten dat geen geloof kon worden gehecht aan de asielmotieven die uw moeder inriep - namelijk de huwelijksaanzoeken door commandant Temor die uw vader weigerde – en aan haar verklaarde afkomst uit het district Nijrab in de provincie Kapisa:

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Uiterst oppervlakkige verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U bleek meerbepaald geen uitleg te kunnen geven over de problemen die aan de basis liggen van uw vlucht uit Afghanistan. U stelde dat een commandant, Temor, uw dochter A. (...), op dat moment dertien jaar, wilde huwen en dat hij had gedreigd uw zoon in te lijven voor de jihad indien dergelijk huwelijk niet zou doorgaan. U kon evenwel geen verdere uitleg geven over deze commandant. U kende hem enkel als commandant Temor en had geen idee van zijn volledige naam (CGVS, p. 4). U zegde voorts dat hij in Nijrab woonde, maar waar hij precies woonde bleek u dan weer niet te weten (CGVS, p. 4). U bleek geen enkele persoon van zijn familie bij naam te kennen (CGVS, p. 5 en 6) en had er geen idee van of hij al dan niet al eerder was gehuwd en of hij al kinderen had (CGVS, p. 6). U had zelfs geen idee van de etnische afkomst van deze commandant (CGVS, p. 7). Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat u enige concrete elementaire gegevens zou kunnen verschaffen van de man waarvoor u naar eigen zeggen uw land heeft moeten verlaten. U beweerde verder dat hij tot Hezb Islami behoorde, maar u had er geen idee van welke commandanten in deze regio ook tot deze beweging behoorden (CGVS, p. 5) en gevraagd naar bondgenoten van deze commandant bleef u verduidelijking schuldig (CGVS, p. 7). U kende voorts geen enkele van zijn manschappen (CGVS, p. 7) en kon in het geheel niet beschrijven hoe ver de macht van deze commandant reikt. U beperkte zich tot de verklaringen hij wapens heeft en zodus ook macht (CGVS, p. 6 en 7). Dit alles maakt dat uw verklaringen over cruciale elementen in uw asielrelaas als uitermate vaag dienen te worden beschouwd, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang brengt. Indien u werkelijk uw land van herkomst heeft moeten verlaten omwille van een directe dreiging vanwege commandant Temor, kan verwacht worden dat u over een begin van informatie betreffende deze persoon zou beschikken. Dit blijkt niet het geval. Gezien de verregaande vaagheid van uw verklaringen kan dan ook moeilijk worden aangenomen dat u tengevolge problemen met deze commandant Afghanistan diende te verlaten.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het, zoals u zelf verklaarde, in Afghanistan de traditie is dat in dergelijke gevallen een vrouw of een zus van een man contact opneemt met de familie van het meisje, maar dat commandant Temor dit in het geheel niet heeft gedaan (CGVS, p. 4). U wist zelfs niet of hij nog zussen heeft en of zijn moeder nog in leven is (CGVS, p. 5 en 6). U wist enkel dat hij uw buurman had gecontacteerd, maar of deze buurman dan enige familiale band met commandant Temor heeft, wist u wederom niet. U stelde initieel dat uw buurman en Temor geen banden hebben en elkaar soms in de moskee ontmoetten (CGVS, p. 5) om later te stellen dit eigenlijk niet te weten (CGVS, p. 12).

Indien u werkelijk vreesde dat uw dochter onder dwang met commandant Temor zou moeten hebben huwen, zou kunnen verwacht worden dat u meer uitleg over deze gevreesde persoon kan geven. In het licht van deze vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Uw studentenkaart en bankkaart vermogen niet voorgaande vaststellingen te wijzigen, aangezien deze documenten een indicatie zijn van uw identiteit en verblijf in Kabul. Uw identiteit en afkomst uit Kabul worden evenwel niet betwist.

Daarenboven dienen enige vraagtekens te worden geplaatst bij uw bewering sinds de komst van de Taliban tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Kapisa te hebben verbleven. Zo blijkt dat uw broer H.M.A. (OV xxx) op 20 december 2000 nog uitdrukkelijk verklaarde dat u op die datum in Kabul woonde (zie kopie uit gehoorverslag dd. 20 december 2000 die zijn toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit de door hem ingevulde vragenlijst blijkt dat hij er in juni 2000 nog van op de hoogte was dat u in

de wijk Karteh Naw woonde en lerares was in de school van Said Nur Mohammad Shah Mena. Dit alles is geheel in strijd met uw verklaringen. Dat hij in het geheel niet op de hoogte was van het feit dat u toen al vier jaar in Kapisa woonde, zoals u beweert, is dan ook niet aannemelijk (CGVS, p. 10): doorheen het gehoor gaf uw broer immers aan dat hij vaak contact had met de rest van de familie en op de hoogte is van het doen en laten van zijn broers en zussen.

Daarnaast dient in dit verband nog gewezen te worden op het merkwaardige feit dat u blijkbaar wel in staat bent enkele documenten voor te leggen die dateren uit de periode dat Najibullah aan de macht was en die verwijzen naar uw woonplaats Kabul. Recentere documenten of documenten die zouden aantonen dat u in Kapisa woonachtig was, blijkt u dan weer niet te kunnen voorleggen. U stelde nochtans recente schoolrapporten van uw kinderen te hebben gehad en voegde toe dat het laatste rapport uit december 2008 (quas 1387) dateert. Deze en andere documenten zegt u niet meer te kunnen voorleggen omdat u ze zou hebben verscheurd (CGVS, p. 6). Dergelijke verklaring houdt weinig steek en valt niet te rijmen met het feit dat u het dan toch nog de moeite vindt om enkele oudere en vervallen documenten te bewaren en mee te brengen, zoals uw oude bankkaart en uw studentenkaart. U blijkt een begin van kennis te hebben over het district Nijrab en de provincie Kapisa. Dergelijke kennis heeft u mogelijks verworven via uw schoonfamilie, die uit deze streek afkomstig is, en is alleszins onvoldoende om uw recente verblijf in Kapisa te staven. Op enkele concrete vragen over het dorp waar u de laatste tien jaar zou hebben gewoond kon u bovendien niet of foutief antwoorden. Zo situeerde u uw dorp op zo'n tien minuten stappen van de districtshoofdplaats Nijrab, terwijl het dorp Hussein Khel volgens de kaarten waarover het CGVS beschikt zich op zo'n tien kilometer van Nijrab-dorp bevindt. U bleek verder slechts vier andere dorpen in de ganse vallei te kennen (CGVS, p. 5 en 8) en bovendien zijn de door u opgesomde dorpen niet terug te vinden op de beschikbare kaarten (zie ook informatie in het administratieve dossier). U kon vervolgens in het geheel niet beschrijven hoeveel families in dit dorp zouden hebben gewoond (CGVS, p. 5).

Bovengaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw bewering sinds 1996 in Kapisa woonachtig te zijn geweest. Bijgevolg moet u niet enkel de vluchtelingenstatus geweigerd worden, maar ook de subsidiaire beschermingsstatus, die u immers aanvraagt op grond van een reëel risico op ernstige schade dat u in uw voorgehouden verblijfplaats Kapisa zou lopen.

In het kader van de derde asielaanvraag van uw moeder, werd geconcludeerd dat uw moeders verklaringen en de door haar voorgelegde documenten voorgaande beslissing niet konden wijzigen:

'Naar aanleiding van uw derde asielaanvraag tracht u middels het voorleggen van enkele documenten aan te tonen dat u wel degelijk jarenlang in Kapisa woonde. Uw familie zou een vrouw naar Nijrab hebben gestuurd. Deze vrouw zou de twee schoolrapporten en het attest van het dorpshoofd hebben geregeld. Het is evenwel merkwaardig dat u geen idee heeft wie deze vrouw, die gehuld in een burka naar Nijrab zou zijn gereisd, precies is (CGVS, p.2,5,7). Nog merkwaardiger is dat u niet weet wie de vriend van de familie is die deze documenten vanuit Afghanistan naar uw broer in België zou hebben gebracht. U weet niet eens of deze man in België woont (CGVS, p.3,4). Dit alles roept twijfels op bij de waarde van deze stukken. Het attest van de malik kan door eender wie en eender waar zijn opgemaakt. Dergelijk document kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. De twee schoolrapporten van uw kinderen moeten bewijzen dat uw kinderen les volgden in de Abdul Haq school. Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige bronnen blijkt dat er in Hussain Khel nog een andere school bestaat, met name de Mohammad Ayub Shaheed School. U zegt dat deze school inderdaad in uw dorp was (CGVS, p.5). U kan evenwel niet verduidelijken hoever die school van uw huis gelegen is. Verder bent u niet zeker of zowel jongens als meisjes naar deze school kunnen. Omdat u meent dat het een lagere school is, gaat u ervan uit dat dit het geval is (CGVS, p.5). Echter, uit de informatie blijkt dat dit een school voor middelbaar onderwijs is. Het is zeer opmerkelijk dat iemand die tot de komst van de Taliban in het onderwijs zou hebben gestaan, niet kan verduidelijken welke soort onderwijs er in haar dorp in Kapisa werd georganiseerd. Dit toont eens te meer aan dat uw verblijf in Kapisa niet geloofwaardig is en dat ook aan de schoolrapporten, die op verzoek van de onbekende vrouw werden opgesteld, geen waarde kan worden gehecht.

Het artikel dat van de BBC website werd geplukt, maakt melding van het bestaan van een crimineel die Temor heet. U stelt dat het over de man gaat met wie u problemen kende. Het bestaan van een commandant met die naam in Kapisa werd evenwel niet in twijfel getrokken door de Belgische asielinstanties. Er werd wel vastgesteld dat u uw verblijf in Kapisa niet aannemelijk maakte, wat leidde tot de logische conclusie dat ook uw problemen met Temor niet op waarheid berusten. Dit laatste werd overigens bevestigd door uw bijzonder vage verklaringen over Temor, die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gelegen. Zo kon u niet verduidelijken of de man eerder al huwde, of hij kinderen had, welke zijn etnie was of wat hij in het verleden uitrachtte. Ook deze keer blijkt dat u bitter weinig over de man weet: het artikel van 04/11/2008 vermeldt dat Temor meermaals in de

gevangenis zat en dat hij tot de doodstraf werd veroordeeld. U blijkt opnieuw niet op de hoogte te zijn van deze feiten (CGVS, p.5), hoewel het deze man zou zijn die met uw dochter wenste te huwen.

De artikels over de positie van de vrouw houden geen verband met uw persoonlijk relaas en herstellen uw geloofwaardigheid evenmin.

Het attest van de psychotherapeut stelt dat u lijdt aan een post-traumatische stress-stoornis. De therapeut zou na twee sessies van 45 minuten tot deze bevinding zijn gekomen. U stelt dat u de therapeut, die schrijft dat het attest werd gegeven op aanvraag van patiënte, na afgifte van het attest niet meer heeft geraadpleegd (CGVS, p.6). Op dit moment zou u niet in behandeling zijn (CGVS, p.7). Dat uw huidige psychische problemen te wijten zouden zijn aan problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend, wordt door dit attest allerminst aangetoond.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden geconcludeerd dat de nieuwe documenten geen bewijs leveren voor uw verblijf in Kapisa of voor uw problemen in die regio met commandant Temor. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verblijf in Kapisa dient wat uw vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, gekeken te worden naar de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul, waar u zelf lange tijd leefde en waar onder meer uw drie zussen en uw broer verblijven.'

Er werd bijgevolg door het CGVS geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen die uw moeder aflegde over de kern van haar asielrelaas en dat haar verklaarde afkomst uit het district Nijrab in de provincie Kapisa evenmin geloofwaardig werden geacht.

Gezien u zich op identiek dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw moeder én u tot uw vertrek uit Afghanistan bij uw moeder verbleef, kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over jullie verblijf in Kapisa dient bijgevolg gekeken te worden naar de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel. Uw moeder en uw vader werden geboren in Kaboel en woonden daar veel jaren (CGVS H.Z. (...) 3 juli 2009, pp.2,3). Bovendien verklaart u dat de broer en de zussen van uw moeder in Kaboel verblijven en dat uw moeder, via haar broer die in België verblijft, nog steeds in contact staat met haar broer en zussen in Kaboel (CGVS p.4). Jullie beschikken met andere woorden over een familiaal netwerk in Kaboel.

Daarnaast dient te worden gewezen op uw verklaring dat u, uw moeder en uw broer F. (...) van uw vader en uw broer F. (...) gescheiden werden toen jullie onderweg waren van Afghanistan naar België. Vanwege de onduidelijke verklaringen van u en uw moeder hieromtrent, wordt geoordeeld dat jullie het CGVS geen zicht bieden op jullie reële situatie. Uw moeder verklaart dat jullie het vliegtuig namen in Islamabad, Pakistan, en dat jullie uw vader en uw broer sindsdien niet meer hoorden of zagen (CGVS H.Z. (...) 8 november 2011 pp.2,3). U weet echter niet in welke stad jullie van uw vader en broer gescheiden werden (CGVS p.4). Het is weinig aannemelijk dat u nooit vernomen zou hebben op welk punt jullie het contact met de overige gezinsleden verloren aangezien dit de eerste stap zou vormen wanneer jullie naar hen op zoek zouden gaan. Verder blijkt dat de enige poging die jullie ondernamen om uw gezinsleden terug te vinden eruit bestond te informeren bij de broer van uw moeder die in Kaboel woont. Gevraagd naar de manier waarop uw oom uw vader en uw broer probeerde te traceren, geeft u het wel erg vage antwoord dat hij hier en daar naar hen geïnformeerd heeft (CGVS p.5). U kunt echter geen bijkomende informatie geven over zijn zoektocht en geeft aan dat uw oom niet naar Pakistan reisde om zijn schoonbroer te zoeken (CGVS p.5). Het is opmerkelijk dat jullie van uw vader en broer onderweg naar België gescheiden werden en geen meer hardnekkige pogingen hebben ondernomen om hen terug te vinden. U en uw moeder zijn sinds 16 maart 2009 in België waar jullie, binnen de asielprocedure, de nodige omkadering kregen van uw advocaat en sociaal assistent. In deze context kan van u verwacht worden dat u omstandig kan vertellen over de manieren waarop jullie uw familie gezocht hebben. Dat dit niet het geval is doet concluderen dat u geen zicht biedt op de reële situatie waarin u zich bevindt.

Gezien u over een familiaal netwerk in Kaboel beschikt en geoordeeld werd dat u - vanwege uw vage en weinig aannemelijk verklaringen over de scheiding van uw vader en uw broer - geen zicht biedt op de reële situatie waarin u zich bevindt, is er geen reden waarom u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich op de schending van de materiële motiveringsplicht. Uit de bespreking van het middel kan afgeleid worden dat verzoekster zich eveneens beroept op een schending van de formele motiveringsplicht. Zij verwijst in haar verzoekschrift ook naar de wet van 29 juli 1991 (betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen).

Na een theoretische uiteenzetting betreffende dit beginsel, stelt zij dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven, dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde middelen als deze ingeroepen door haar moeder, dat het Commissariaat-generaal standpunt innam dat het relaas van haar moeder coherentie en geloofwaardigheid mist, dat zij zelf echter wel een coherent verhaal naar voren heeft gebracht en zij duidelijk wel samenhangend en correct heeft geantwoord op de gevraagde informatie door het Commissariaat-generaal. Zij herhaalt dat het Commissariaat-generaal haar asielaanvraag in één pennentrek verwerpt en in haar hoofde een 'volgbeslissing' neemt. Verzoekster argumenteert dat zij zich inderdaad op dezelfde motieven als deze die ingeroepen werden door haar moeder baseert maar dat zij haar vrees voor vervolging wel duidelijk weet aan te tonen, dat er dus niet zomaar kan volstaan worden met haar dossier af te wijzen en in haar hoofde een 'volgbeslissing' te

nemen. Volgens verzoekster beperkte de bestreden beslissing zich ertoe te verwijzen naar de beslissingen die in hoofde van haar moeder werden genomen naar aanleiding van haar eerste en derde asielaanvraag en besluit dat ten aanzien van haar evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster stelt dat zij gehoord werd op het Commissariaat-generaal en dat over de door haar afgelegde verklaringen in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept, dat het Commissariaat-generaal voorbijgaat aan de door haar afgelegde verklaringen en deze buiten beschouwing laat, dat op geen enkel ogenblik blijkt dat het Commissariaat-generaal de door haar afgelegde verklaringen heeft onderzocht, laat staan beoordeeld, dat de motivering nochtans een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat het Commissariaat-generaal de door haar afgelegde verklaringen zorgvuldig heeft onderzocht en haar uitspraak beredeneerd heeft, dat de verplichting tot motivering een vormvereiste is. De omstandigheid dat de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik ingaat op de door haar afgelegde verklaringen heeft volgens verzoekster voor gevolg dat zij onmogelijk kan weten op welke motieven exact de bestreden beslissing is gebaseerd, hetgeen een schending uitmaakt van de formele motiveringsverplichting.

Verzoekster meent eveneens dat indien de Raad van oordeel zou zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, de bestreden beslissing eveneens hervormd moet worden en haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend, dat er *in casu* zwaarwegende gronden voor handen zijn om aan te nemen dat indien zij naar haar land van herkomst zou terugkeren, zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade, dat het probleem dat zich hier in hoofde stelt, het aanvaarden is van het recent verblijf van verzoekster in Kapisa aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van verzoeksters moeder over hun verblijf in Kapisa, dat het Commissariaat-generaal derhalve beslist dat de veiligheidssituatie in Kabul moet onderzocht worden. Verzoekster argumenteert dat het louter en alleen verwijzen naar de beslissingen die in het kader van de asielaanvragen in hoofde van haar moeder werden genomen, geenszins als voldoende kan beschouwd worden, dat het Commissariaat-generaal bovendien uitgaat van een hele reeks veronderstellingen, maar dat nergens uit het dossier blijkt dat een hervestigingsmogelijkheid in Kabul voor haar een duurzame oplossing zou bieden en mogelijk zou zijn onder volstrekt veilige omstandigheden, dat de subsidiaire beschermingsstatus dan ook diende onderzocht te worden ten aanzien van Kapisa. Zij vervolgt dat zelfs indien de Raad zou oordelen dat de subsidiaire beschermingsstatus dient onderzocht te worden ten aanzien van Kabul, men echter tot de conclusie moet komen dat de bestreden beslissing ook wat dit betreft onvoldoende gemotiveerd is, dat het Commissariaat-generaal besliste dat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), terwijl uit het dossier zelf blijkt dat de toestand problematisch is, dat hieruit duidelijk blijkt dat de rechten van verzoekster in haar land van herkomst niet gevrijwaard zijn, dat haar Afghaanse afkomst niet in vraag wordt gesteld, dat zoals blijkt uit het dossier haar situatie zorgwekkend te noemen is, dat bovendien blijkt dat de overheid niet altijd in staat is om Afghaanse burgers in Kabul afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld. Verzoekster is dan ook van oordeel dat het aannemelijk is dat zij, die tot een risicodoelelgroep behoort, in geval van terugkeer naar haar land het risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals vervat in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster dient het Commissariaat-generaal zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt, ongeacht dus de geloofwaardigheid van haar relaas, op een mensonterende behandeling wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst, dat uit het dossier blijkt dat actueel geen enkele bron kan uitsluiten dat er in haar hoofde bij terugkeer naar haar land van oorsprong geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat, dat de motivering van de bestreden beslissing aldus en gelet op het profiel van verzoekster in alle redelijkheid had moeten leiden tot de conclusie dat er ernstige aanwijzingen bestonden in de zin van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift om de bestreden beslissing te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in subsidiaire orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en desgevallend de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet ontkent dat de door haar beweerde problemen waarom zij haar land van herkomst is ontvlucht hun oorsprong vinden in de asielproblematiek van haar moeder, dat zij evenmin ontkent dat haar moeder de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de beslissingen genomen in hoofde van haar moeder naar aanleiding van haar eerste en derde asielaanvraag, geciteerd werden.

Verder wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De verwerende partij heeft evenwel terecht verwezen naar de negatieve beslissingen die genomen werden ten aanzien van de moeder van verzoekster, gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekster met het asielrelaas van haar moeder. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster haar land van herkomst ontvluchtte omwille van problemen die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die door haar moeder werden aangehaald, wat verzoekster bevestigt in haar

verzoekschrift. De verwerende partij oordeelde en verduidelijkte in de beslissing van verzoekster dat de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten integraal verbonden zijn aan de motieven aangebracht door haar moeder en kon aldus terecht concluderen dat in haar hoofde een gelijklopende beslissing moest worden genomen.

Verzoekster betwist niet dat zij haar asielaanvraag verbonden heeft aan de asielaanvraag van haar moeder waardoor de genomen beslissing in haar hoofde voldoende gemotiveerd is door de verwijzing naar de negatieve beslissingen genomen ten aanzien van de eerste en derde asielaanvraag van haar moeder die trouwens, zoals reeds gesteld, geciteerd werden in de bestreden beslissing. Hier kan geen motiveringsgebrek uit worden afgeleid.

Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door de moeder van verzoekster voorgehouden asielrelaas verhindert dan ook terecht enig geloof te hechten aan de door haar beweerde asielproblemen, die volledig gelijklopend zijn met de asielproblematiek van haar moeder, en laat niet toe haar met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.5. Waar verzoekster nog aangeeft dat over de door haar afgelegde verklaringen in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept, dat het Commissariaat-generaal voorbijgaat aan de door haar afgelegde verklaringen en deze buiten beschouwing laat, dat op geen enkel ogenblik blijkt dat het Commissariaat-generaal de door haar afgelegde verklaringen heeft onderzocht, laat staan beoordeeld en dat zij haar vrees voor vervolging wel duidelijk weet aan te tonen, laat zij na aan te geven welke verklaringen die zij aflegde mede in de beoordeling hadden moeten betrokken worden en die haar vrees voor vervolging duidelijk aantoonen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het gehoorverslag van verzoekster van 22 januari 2013 blijkt dat ook verzoekster bijzonder vaag blijft betreffende informatie over de commandant Temor omwille van wiens dreiging ze het land is moeten ontvluchten, zo stelt zij zelfs expliciet niets over hem te weten (gehoorverslag CGVS, p. 8), dat verzoekster voornamelijk herhaalt wat haar moeder reeds aanhaalde in haar verklaringen en verzoekster op vele vragen antwoordt dat ze het niet weet en hiervoor vaak verwijst naar het feit dat haar ouders haar niets vertelden. Aldus kon de commissaris-generaal zich terecht beperken tot de verwijzing naar de motieven betreffende de negatieve beslissingen die genomen werden ten aanzien van de moeder van verzoekster, gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekster met het asielrelaas van haar moeder.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.6. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.8. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing kon op basis van de motieven van de negatieve beslissingen die genomen werden ten aanzien van verzoeksters moeder naar aanleiding van haar eerste en derde asielaanvraag, besloten worden dat verzoeksters moeder haar verklaarde afkomst uit de provincie Kapisa niet aannemelijk kon maken. De commissaris-generaal motiveert verder terecht, op basis van de stukken van het administratief dossier (gehoorverslag CGVS, p.3), dat gelet op verzoeksters verblijf tot aan haar vertrek uit Afghanistan bij haar moeder en dat aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen over het verblijf van verzoekster en haar familie in Kapisa, gekeken dient te worden naar de

veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul, daar verzoeksters moeder en vader daar geboren werden en daar vele jaren gewoond hebben.

De Raad wijst erop dat het immers de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

De verwerende partij heeft, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, terecht aangeven dat verzoekster haar werkelijke streek van herkomst, volgens haar beweringen de provincie Kapisa, onvoldoende aantoont, nu uit de motieven van de negatieve beslissingen genomen ten aanzien van haar moeder ten gevolge van haar eerste en derde asielaanvraag duidelijk blijkt dat aan haar moeders verklaringen met betrekking tot haar afkomst uit Kapisa geen geloof kon worden gehecht en uit verzoeksters verklaringen blijkt dat verzoekster tot aan haar vertrek uit Afghanistan bij haar moeder verbleef. De verwerende partij heeft dan ook een andere regio, zijnde de hoofdstad Kabul, aangeduid en zij heeft hiervoor haar overwegingen adequaat uiteengezet. De verwerende partij stelde immers op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeksters moeder en vader in Kabul geboren werden en daar vele jaren woonden. De verwerende partij wijst er bovendien op dat verzoekster verklaarde dat de broer en de zussen van haar moeder in Kabul verblijven en dat haar moeder, via haar broer in België, nog steeds contact heeft met haar broer en zussen in Kabul, dat verzoekster en haar familie aldus over een familiaal netwerk in Kabul beschikken. Verder wijst de verwerende partij er ook nog op dat verzoekster niet omstandig kan vertellen over de manieren waarop ze haar familie, met name haar vader en broer waarvan ze volgens haar verklaringen gescheiden werden tijdens de vlucht naar België, gezocht heeft wat leidt tot de conclusie dat verzoekster geen zicht biedt op de reële situatie waarin zij zich bevindt. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Ten aanzien van verzoekster concludeert de verwerende partij dan ook terecht *“Gezien u over een familiaal netwerk in Kaboel beschikt en geoordeeld werd dat u - vanwege uw vage en weinig aannemelijk verklaringen over de scheiding van uw vader en uw broer - geen zicht biedt op de reële situatie waarin u zich bevindt, is er geen reden waarom u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen.”* Verzoekster kan aldus niet voorhouden dat de verwerende partij zich beperkte tot het louter en alleen verwijzen naar de beslissingen die in het kader van de asielaanvragen in hoofde van haar moeder werden genomen, alsook niet dat de verwerende partij uitgaat van een hele reeks veronderstellingen, maar dat nergens uit het dossier blijkt dat een hervestigingsmogelijkheid in Kabul voor haar een duurzame oplossing zou kunnen bieden. Ten overvloede wenst de Raad erop te wijzen dat *in casu* de verwerende partij geen melding maakt van een ‘hervestiging’, doch enkel de regio bepaalt ten aanzien waarvan het onderzoek van de aanvraag dient te geschieden.

2.9. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet meent verzoekster dat betreffende de veiligheidssituatie in Kabul de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, dat het Commissariaat-generaal besliste dat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, terwijl uit het dossier zelf blijkt dat de toestand problematisch is, dat hieruit duidelijk blijkt dat de rechten van verzoekster in haar land van herkomst niet gevrijwaard zijn, dat haar Afghaanse afkomst niet in vraag wordt gesteld, dat zoals blijkt uit het dossier haar situatie zorgwekkend te noemen is, dat bovendien blijkt dat de overheid niet in altijd in staat is om Afghaanse burgers in Kabul afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma’s.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED’s), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in Kabul op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kan stellen.

2.10. In zoverre verzoekster van oordeel is dat het aannemelijk is dat zij, die tot een risicodoelelgroep behoort, in geval van terugkeer naar haar land het risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals vervat in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, laat zij na aan te geven, en kan ook niet afgeleid worden uit de stukken van het administratief dossier, tot welke ‘risicodoelelgroep’ zij dan wel behoort, zodat haar argument niet dienstig is.

2.11. Waar verzoekster nog stelt dat het Commissariaat-generaal zich ervan dient te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt, ongeacht dus de geloofwaardigheid van haar relaas, op een mensonterende behandeling wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst, dat uit het dossier blijkt dat actueel geen enkele bron kan uitsluiten dat er in haar hoofde bij terugkeer naar haar land van oorsprong geen reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, kan zij niet worden bijgetreden. Verzoekster staat haar bewering niet dat er met betrekking tot dit aspect op de commissaris-generaal een resultaatsverbintenis zou rusten. Bovendien wordt de “ernstige schade” in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet specifiek omschreven als “een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van

een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” en niet als een louter risico op eender welke mensonterende behandeling.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

2.13. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de zaak desgevallend terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER